

Men principielt er mit Standpunkt, og deri tror jeg at være i Overensstemmelse med mine Meningsfæller, at, saaledes som Sagen ligger for, saaledes som Regjeringens Stilling er, saaledes som Debeten har været, og da der jo endnu ikke er kommen nogen Erklæring fra Regjeringen i den af mig antydede Retning, kunne vi ikke stemme for den betegnede Henviisning. Vi faae imidlertid at vente, hvad Regjeringen vil sige; men jeg skal dog ikke negte Muligheden af, at der kan komme en saadan Udtalelse fra den om dens Feiltagelse.

— Jeg har paa en Maade glædet mig overordentlig ved at høre det ærede Medlem fra Storeheddinge (Scavenius), thi han er, som vi vide, meget resolut og siger jevnlig, hvad Andre kun tænke (Berg: Det er det ærede Medlems Forbundsstælle). Det ærede Medlem siger, at det er vor Stemningen i Dag, at han maaste er det ærede Medlems Forbundsstælle. Det holder jeg ikke noget til, og saadanne politiske Stikord vil jeg helst være fri for. Det vil jo ikke være saa længe, inden Valgerne skulle dømmes; det ærede Medlem (Berg) har selv vaakt den Aand, og Valgerne ville ikke alene komme til at dømmes os, men de ville ogsaa komme til at dømmes og kritisere ham. Spørgt om jeg helst at være fri for Afbrydelse. — Efter saaledes at have udviklet vort Standpunkt, vender jeg mig til det ærede Medlem for Storeheddinge. For det Første mente det ærede Medlem da, at det Offentlige havde en Pligt til at opretholde Orden, det havde ikke opfyldt denne Pligt, følgelig var det klart, at vi havde en Erstatningspligt. I saa Henseende skal jeg henvise det ærede Medlem til Kolonialloven. Efter Kolonialloven er Militærvæsenet og Politiorbningen et indre Anliggende. Om Kolonialkassen kan hjælpe eller ikke hjælpe, derom har jeg ingen Mening; men jeg er mest tilbøjelig til at tro, at den kan hjælpe, den maa være i Stand til at udskrive nye Statter, i alt Fald er det dens Forpligtelse at hjælpe og ikke vor; først naar den Tid kommer, da den erkæver, at den ikke kan opfylde sin Forpligtelse, kommer Luren til os, saa kunne vi tage Beslutning om, hvorledes vi ville handle; men saa vil ogsaa efter min Opfattelse en af Hensloene derfor være borte, nemlig det Raad, som har været derovre. Jeg hævder, at det hverken formelt eller reelt er vor Pligt at hjælpe, indtil de komme og sige: vi kunne ikke, vel at mærke, ikke i Ord; thi jeg veed vel, at det vil blive udtalt af Guvernøren; men Guvernøren er jo ikke Kassen; men det maa vise sig i Gjæringen, at de ikke kunne, saa først er Liden kommen, til at vi kunne tage selv Kolonialloven under Forhandling og faae Forholdene forandrede saaledes, som det vil vise sig at være nødvendigt. Endelig sagde det ærede Medlem, at Den maatte ophøre med at være en Sukkerdyrkende D. Dette forekommer mig dog at være en Overdrivelse; thi, saaledes som det er blevet oplyst, er

der jo kun Tale om 43 Plantager, af hvilke en Del vil blive hjulpen af Sukkerkogieriet, medens en anden Del selv vil kunne istandsætte sine Værker. Det kan altsaa ikke siges, at Den maa ophøre med at være sukkerdyrkende; men selv om saa var, saa forstaaer jeg dog ikke det ærede Medlems Stilling her; thi var Spørgsmaalet om at opretholde en Industri her hjemme, der ikke kunde opretholdes ved egne Kræfter, men kun ved Offre fra Statskassens Side, saa vilde det ærede Medlem visstelig høre til dem, der ikke vilde være med dertil. Jeg bebrejder ikke det ærede Medlem Noget i den Henseende; men hvorfor han mener, at vi saa i Vestindien skulde opretholde en kunstig Industri, det er mig ikke klart. Det ærede Medlem vidste endvidere, at Sukkerkogieriet vilde gaa fallit. Derom vide vi ikke Noget; efter de Forhaabninger, som Aktieselskabet nærer, tør vi haabe, at det, da de have havt egne Dine at se med, ikke vil ske. Det ærede Medlem fremsatte imidlertid en anden ret mærkelig Ytring, nemlig: „det halvt færdige Sukkerkogieriet“. Det var en ret Historie, at man har givet 2 Millioner Kr. ud, og at vi nu skulde give 2 Millioner til ud! Det er det, Forslaget stiller op. Altsaa, saaledes er Forslaget lagt fra Først af, at Aktieselskabet og de, der skulle kontrollere Aktieselskabet, faae en halvt færdig Ting ud af det. Vi tænke paa visse andre Ting, som kostede det Dobbelte af, hvad de maatte koste; men jeg maa tilstaa, at den ærede Finansministers praktiske Sands har stuffet mig her, idet han altsaa har givet Approbation paa et halvt færdigt Arbejde. At det iøvrigt staaar i Modstrid med hans egne tidligere Udtalelser, er af mig tidligere blevet paavist. Det ærede Medlem sluttede jo ganske vist med at sige, at Midlerne nok vilde findes. Ja, det haaber jeg ogsaa, det er ogsaa mit Haab, at de Herrer, der have Aktieselskabet, ogsaa ville finde Midlerne. Det ærede Medlem som derimod med nogle Udtalelser om, at det ikke var en Kabinetregjering, vi havde, men en Regjering, der vilde regjere ikke efter dette Things Ansuelser, men efter sine egne, og ligeledes administrere. Ja, det er at sige til os: Vilde I ikke, saa skulle I! Tror man virkelig, at man kan true paa den Maade? For mig har det nemlig Udseende af en Trusel. Tror man, at man kan true os til at gjøre, hvad vi ellers ikke vilde gjøre? Naar man gjør det, har det paa mig den ganske modsatte Virkning. Det ærede Medlem sagde altsaa, at den Regjering, der regjerede efter Thingets Dnsse, maatte være en Kabinetregjering. Nu vide vi altsaa, at den franske Regjering, som regjerede efter Repræsentationens Dnsse, er en Kabinetregjering, nu vide vi, at den engelske Regjering, der regjerede efter Repræsentationens Dnsse, ligeledes er en Kabinetregjering, og at allevegne de Regjeringer, der regjerede efter parlamentariske Grundsatninger, ere Kabinetregjeringer.